

Joan Alfons Marí Poeta

«Jo reivindico la necessitat d'una Nova Renaixença política i cultural. I aquesta, haurà de ser encapçalada pels intel·lectuals i els artistes, que són el cor i la consciència del poble. I fa molts d'anys que en aquest país la major part dels creadors no assumeixen aquest paper essencial»

Un dia la poesia omplirà el Camp Nou >>

Text: **Josep A. Calvo**
Foto: **Sebastià Amengual**

Joan Alfons Marí i Torres (Palma, 1963) és un activista polític i cultural, que començà la seva activitat des de molt jove. Militant de l'esquerra nacionalista, concep la poesia com una arma de combat col·lectiva. Ha col·laborat a publicacions com *Mallorca Socialista*, *El Llamp*, *La Nau* o *S'Esclop*, i ha publicat el poemari *La terra encesa* (2009, Documenta Balear). Aviat veurà publicat un altre llibre a l'editorial Can Sifre.

Com és que sents aquesta inclinació per la poesia social, política i patriòtica?

Feia molts d'anys que escrivia en secret. Escrivia com si es trac-

tàs d'un diari d'ús estrictament personal. I al final, mogut per una necessitat vital de compartir les meves pulsions poètiques, m'he decidit a publicar-les. Les cançons de Lluís Llach em varen marcar profundament i si hi afegim la llarga trajectòria de militància ininterrompuda des de fa quasi trenta anys, el resultat no podia ser d'altre que la poètica de combat.

Aquests darrers mesos has fet moltes presentacions del teu poemari *La terra encesa*. No cansa un poc això d'anar per aquí i per allà recitant poemes...? Té cap efecte sobre la societat?

En certa mesura reivindico la figura del trobador i de l'agitador polític, per tant dins la meva

«A moltes llibreries la poesia està absolutament relegada i amagada.

Què vol dir això? Doncs que per una part la poesia no interessa i per una altra que no interessa que interessi»

concepció poètica el contacte directe amb la gent és molt important. M'és igual recitar per a una dotzena de persones que fer-ho a un Camp Nou ple de gom a gom. Vivim un temps en què la cultura ha acabat com les manifestacions de carrer: mesurades amb el criteri del nombre

d'assistents. Hi ha qui pensa que la poesia està en vies d'extinció (com el nostre poble). Però no tenguís cap dubte que un dia la poesia omplirà el Camp Nou.

Sabem que un dels autors que més t'agrada és Andreu Vidal. Què és el que trobes més interessant de la poesia d'aquest autor? Cita'ns uns versos...

«Tota la nostra vida / no és sinó l'oblit d'una imatge, / les seves deixalles / lluen contra l'eternitat». M'agrada el món poètic que crea. Si hagués estat un autor d'expressió anglesa avui seria reconegut internacionalment i estaria a l'altura d'un Poe o d'un Lovecraft. Recoman el llibre *Obra poètica i altres escrits*, d'Edicions del Salobre,

que recull la major part de la seva obra poètica.

Ens pots avançar qualche cosa del llibre que publicaràs a Can Sifre?

Sí, portarà per títol *Haikús de combat* i es tracta d'una sèrie de haikús que vaig escriure entre juny de 2005 i febrer de 2006, molt influenciats per l'època més negra del govern Matas, la guerra de l'Iraq i el revifament de l'espanyolisme més cavernícola encarnat en els sacerdots dogmàtics de la COPE.

Penses experimentar qualche dia també la narrativa?

Sí, de fet tenc un llibre eternament inacabat de relats breus d'històries de por. A veure si m'aplic i l'acab aviat.

Com veus el món poètic mallorquí en particular? I el de la poesia catalana en general?

A Mallorca hi ha una gran vitalitat i molts autors joves estan construint una obra important. Això mateix es pot extrapolar al conjunt de la poesia catalana que viu un bon moment. Però la trista realitat a peu de carrer és que a cap gran centre comercial trobaràs a penes un sol llibre de poesia. I que a moltes llibreries la poesia està absolutament relegada i amagada. Què vol dir això? Doncs que per una part la poesia no interessa i per una altra que no interessa que interessi. La poesia, a diferència dels *best sellers* o els llibres de receptes de cuina, fa pensar i crea un esperit crític en el lector. I això no interessa. El 1984 d'Orwell, el pensament únic, ja fa anys que és una realitat i ningú encara no s'ho vol creure.

Una darrera pregunta. Trobes que la literatura és una eina per defensar la llengua catalana?

Jo reivindico la necessitat d'una Nova Renaixença política i cultural. I aquesta, haurà de ser encapçalada pels intel·lectuals i els artistes, que són el cor i la consciència del poble. I fa molts d'anys que en aquest país la major part dels creadors no assumeixen aquest paper essencial. La majoria han pretès viure i desenvolupar la seva obra talment com si visquessin a un país normal, amb una llengua normal i amb una situació política normal i aquesta és una gran mentida. A qui pretenen enganyar? «Ha arribat l'hora de parlar clar / sense pèls a la llengua, / sense que ens tremoli la veu / ni amaguem la mirada».